

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 28 października 2025 r.

Poz. 4340

WYROK NR SYGN. AKT III SA/WR 293/20
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 12 sierpnia 2021 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA
Sędziowie Sędzia WSA
Sędzia WSA

Katarzyna Borońska (sprawozdawca)
Magdalena Jankowska-Szostak
Anetta Chołuj

Protokolant

starszy sekretarz sądowy Ewa Zawal

po rozpoznaniu w Wydziale III na rozprawie w dniu 12 sierpnia 2021 r.
sprawy ze skargi S-Collect Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany
Fundusz Sekurytyzacyjny w Warszawie
na uchwałę Rady Miejskiej Jeleniej Góry
z dnia 19 kwietnia 2016 r. nr 186.XXVII.2016
w przedmiocie ustalenia opłaty za usuwanie i przechowywanie pojazdów na parkingu strzeżonym oraz kosztów
powstałych w wyniku wydania dyspozycji usunięcia pojazdu oraz odstąpienia od usunięcia pojazdu

stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały.

Uzasadnienie

Skargą 8 czerwca 2020 r. S-Collect Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w Warszawie (dalej: skarżący, Fundusz), działając na podstawie art. 50 § 1 i 53 § 1 w zw. z art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r., poz. 2325) – dalej: p.p.s.a oraz art. 87 § 1 ustawy z 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2020 r., poz. 920 ze zm.) – dalej: u.s.p., wniósł o stwierdzenie w całości nieważności uchwały Rady Miejskiej Jeleniej Góry (dalej: Rada Miejska, organ) z 19 kwietnia 2016 r., nr 186.XXVII.2016 w sprawie w sprawie ustalenia opłat za usuwanie i przechowywanie pojazdów na parkingu strzeżonym oraz kosztów powstałych w wyniku wydania dyspozycji usunięcia pojazdu i odstąpienia od usunięcia pojazdu (dalej: uchwała). W uchwale w § 1 ustalono wysokość opłat za czynności związane z usuwaniem pojazdów z dróg na terenie Miasta Jeleniej Góry i przechowywaniem tych pojazdów na parkingu strzeżonym w wysokości określonej w załączniku nr 1 do uchwały, zaś w § 2 stwierdzono, że w przypadku wydania dyspozycji usunięcia pojazdu, a następnie odstąpienia od usunięcia pojazdu, wysokość kosztów wynosi 50% stawki kwotowej za usunięcie pojazdu. W § 3 orzeczono o utracie mocy obowiązującej uchwały Rady Miejskiej Jeleniej Góry nr 62.IX.2015 z 21 kwietnia 2015 r.

Skarżący zarzucił, że wskazana wyżej uchwała z 19 kwietnia 2016 r. rażąco narusza prawo tj. art. 130a ust. 6 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137) – dalej: u.p.r.d., gdyż została wydana z przekroczeniem granic upoważnienia ustawowego. Podniósł, że wysokość opłat za wskazane w tej uchwale czynności, w każdym przypadku była równa maksymalnej wysokości stawki określonej w Obwieszczeniu Ministra Finansów z dnia 4 sierpnia 2015 r. w sprawie ogłoszenia obowiązujących w 2016 r. maksymalnych stawek opłat za usunięcie pojazdu z drogi i jego parkowanie na parkingu strzeżonym.

Zdaniem natomiast skarżącego Funduszu, uchwała w przedmiocie ustalenia opłat za usunięcie pojazdu i jego przechowywanie będzie zgodna z prawem tylko wtedy, gdy jej treść będzie zdeterminowana jedynie koniecznością sprawnej realizacji tych zadań i kosztami przechowywania pojazdów na obszarze danego powiatu, a nie innymi okolicznościami, zaś wysokość przyjętych stawek opłat będzie wynikiem uwzględnienia wyłącznie powyższych przesłanek. Z treści art. 130a ust. 6 u.p.r.d. wynika bowiem, że żadne inne przesłanki - poza wymienionymi w tym przepisie - nie mogą wpłynąć na sposób realizowania upoważnienia ustawowego przez organ.

Skarżący zwrócił ponadto uwagę, że zgodnie z art. 130a ust. 6b u.p.r.d. maksymalne stawki opłat obowiązujące w danym roku kalendarzowym ulegają corocznie zmianie na następny rok kalendarzowy w stopniu odpowiadającym wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych w okresie pierwszego półrocza roku, w którym stawki ulegają zmianie, w stosunku do analogicznego okresu roku poprzedniego. Stawki ustalone w kolejnych uchwałach powinny zatem proporcjonalnie wzrastać, podczas gdy uchwałą Rady Miejskiej Jeleniej Góry nr 409.XLVIII.2018 z dnia 20 lutego 2018 r. opłaty zostały obniżone - np. w przypadku przechowywania pojazdu o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 t ze stawki 39,00 zł za dobę w 2016 r. do stawki 20,00 zł za dobę w 2018 r.

Zakwestionował skarżący także adekwatność wprowadzonych uchwałą opłat do faktycznych kosztów realizacji tychże czynności, podnosząc, że stawki związane z parkowaniem pojazdu w związku z jego usunięciem z drogi publicznej są znacznie wyższe, niż stawki czynszu za dzierżawę garaży komunalnych, ustalone Zarządzeniem Prezydenta Miasta Jeleniej Góry z dnia 14 października 2009 r. nr 0151-1236A//09 w sprawie ustalenia minimalnych stawek czynszu za dzierżawę gruntów zabudowanych i niezabudowanych, stawek czynszu garaży komunalnych oraz zasad umieszczania reklam na gruntach i obiektach komunalnych w Jeleniej Górze i pobierania za nie opłat minimalnych. Miesięczna stawka, określona w ww. zarządzeniu, wynosi 4,10 zł za 1 m. kw. najmu i dzierżawy garażu komunalnego. W takiej sytuacji nawet stawka 20 zł za dobę to kwota nadmiernie wygórowana.

Skarżący zauważył, że wyrokiem z 30 listopada 2017 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu (sygn. akt III SA/Wr 711/17, Dz. Urz. Woj. Doln. 2020.1388) stwierdził nieważność uchwały nr 301.XLI.2017 Rady Miejskiej Jeleniej Góry z dnia 16 maja 2017 r. w sprawie ustalenia wysokości opłat za usuwanie i przechowywanie pojazdów na parkingu strzeżonym oraz kosztów powstałych w wyniku wydania dyspozycji usunięcia pojazdu oraz odstąpienia od usunięcia pojazdu, która także ustalała opłaty w maksymalnej stawce.

Końcowo w skardze zarzucono brak odpowiedniego umotywowania wprowadzonych uchwałą wartości opłat. W uzasadnieniu projektu do uchwały wskazano, że „zmiany w wysokości opłat za usuwanie i przechowywanie pojazdów na parkingu strzeżonym oraz kosztów powstałych w wyniku wydania dyspozycji usunięcia pojazdu, wprowadzone niniejszą uchwałą, wynikają ze zmiany wysokości stawek kwotowych opłat

za usunięcie pojazdu z drogi i jego parkowanie na parkingu strzeżonym, przewidzianych w obwieszczeniu Ministra Finansów. Powyższe, zdaniem skarżącego wskazuje na zastosowanie w sprawie kryteriów innych niż ustalonych w art. 130a ust. 6 ustawy Prawo o ruchu drogowym, a w konsekwencji wykroczenie poza delegację ustawową, co winno być kwalifikowane jako istotne naruszenie prawa, tj. art. 130a ust. 6 ustawy u.p.r.d., dające podstawę do stwierdzenia nieważności aktu.

Odpowiadając na skargę Rada Miejska wniosła o jej oddalenie w całości. Stwierdziła, że zaskarżona uchwała została podjęta zgodnie z obowiązującym w tym czasie stanie prawnym i orzecznictwem sądów administracyjnych. Wskazała, że ustalając stawki opłat organ kierował się cenami rynkowymi, określonymi w postępowaniach o wyłonienie wykonawcy usług holowania pojazdów i ich parkowania. W latach 2015-2016 Miasto Jelenia Góra nie posiadało własnego parkingu strzeżonego, w związku z czym ceny były kalkulowane przez wykonawców, którzy znali wysokość stawek i mieli możliwość zażądania również maksymalnych wynagrodzeń. Ponadto organ podniósł, że zarzuty skargi są ogólnikowe. Do odpowiedzi na skargę załączono: dokument zaskarżonej uchwały, protokół z zapytania ofertowego z 28 grudnia 2015 r. oraz dwie umowy o świadczenie usług objętych treścią skarżonej Uchwały.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 2325 ze zm. - dalej: p.p.s.a.), sąd uwzględniając skargę na uchwałę organu jednostki samorządu terytorialnego stwierdza nieważność tej uchwały w całości lub w części albo stwierdza, że została wydana z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza możliwość stwierdzenia jej nieważności. Przepis art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 920 ze zm. - dalej: u.s.p.) stanowi, że uchwała organu powiatu sprzeczna z prawem jest nieważna.

Wniesienie skargi, zgodnie z art. 87 ust. 1 u.s.p., uzależnione jest od wykazania przez skarżącego, że jego interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą podjętą przez organ powiatu w sprawie z zakresu administracji publicznej. W rozpoznawanej sprawie skarżący Fundusz dopełnił tego warunku, bowiem wskazał na okoliczność obciążenia go kosztami usunięcia pojazdu z drogi publicznej na podstawie prawomocnej decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Jeleniej Górze z 8 kwietnia 2019 r., nr SKO/41/RD-5/2019, wydanej w oparciu o skarżoną w niniejszej sprawie uchwałę.

Zaskarżona uchwała jest aktem prawa miejscowego. W postanowieniach art. 87 i 94 Konstytucji RP zdefiniowano akty prawa miejscowego, jako ustanowione przez organy samorządu terytorialnego i terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, źródła prawa Rzeczypospolitej Polskiej powszechnie obowiązujące na obszarze działania organów, które je ustanowiły, przy czym zasady i tryb wydawania aktów określa ustawa. Także u.s.p. (w art. 40 ust. 1) traktuje, że na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawach rada powiatu stanowi akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze powiatu. Przy ich podejmowaniu organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego powinien kierować się przesłankami przewidzianymi w ustawie stanowiącej podstawę prawną do jego wydania.

Z treści art. 130a ust. 6 u.p.r.d. wynika, że rada powiatu ustala corocznie, w drodze uchwały, wysokość opłaty za usunięcie pojazdu z drogi oraz opłaty za każdą dobę przechowywania pojazdu na parkingu, biorąc pod uwagę konieczność sprawnej realizacji zadań w zakresie usuwania pojazdów z drogi oraz koszty usuwania i przechowywania pojazdów na obszarze danego powiatu. Wysokość opłat nie może przekraczać maksymalnych stawek kwotowych ustalonych w art. 130a ust. 6a u.p.r.d. Maksymalne stawki opłat ulegają corocznej zmianie na następny rok kalendarzowy w stopniu odpowiadającym wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych w okresie pierwszego półrocza roku, w którym stawki ulegają zmianie, w stosunku do analogicznego okresu roku poprzedniego (art. 130a ust. 6b u.p.r.d.). Wysokość stawek na 2016 r. została określona w obwieszczeniu Ministra Finansów z dnia 4 sierpnia 2015 r. w sprawie ogłoszenia obowiązujących w 2016 r. maksymalnych stawek opłat za usunięcie pojazdu z drogi i jego parkowania na parkingu strzeżonym (M.P. z 2015 r., poz. 707).

Z zawartego w art. 130a ust. 6 u.p.r.d. upoważnienia ustawowego wynika, że ustawodawca przyznał radzie powiatu kompetencję prawodawczą zastrzegając powinnośc uwzględnienia dwóch kryteriów:

- 1) konieczności sprawnej realizacji zadań w zakresie usuwania pojazdów z drogi;
- 2) kosztów usuwania i przechowywania pojazdów na obszarze danego powiatu.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie stoi na stanowisku, obszernie prezentowanym w orzecznictwie sądów administracyjnych, iż z brzmienia art. 130a ust. 6 wynika, że żadne inne przesłanki nie mogą determinować sposobu zrealizowania tego upoważnienia. Tym samym, ustalenie w drodze uchwały stawek opłat za usuwanie i przechowywanie pojazdów usuniętych z dróg powinno zostać poprzedzone szczegółową kalkulacją, która z kolei winna pozwolić na dokonanie miarodajnej oceny, czy wysokość stawek została ustalona arbitralnie z pominięciem ustawowych kryteriów, czy też stanowi ona odzwierciedlenie dokonanej rzetelnie analizy uwzględniającej wytyczne ustawodawcy. (por. wyrok NSA z dnia 9 stycznia 2020 r. sygn. akt I OSK 1680/10, dostępny w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych, dalej: CBOSA).

Odnosnie pierwszej z przesłanek rada powiatu powinna przeanalizować, jakie działania winny zostać podjęte, aby zapewnić realizację zadania (w tym ciągłość jego wykonania, m.in. w dni wolne od pracy), co składa się na realizację zadania (elementy osobowe, rzeczowe).

Z kolei w drugiej przesłance chodzi o koszty, które są odpowiednikiem cen za usługi usuwania i przechowywania pojazdów pobierane przez podmioty świadczące tego rodzaju usługi komercyjnie na terenie powiatu (tak m.in. WSA w Łodzi w wyroku z dnia 27 września 2017 r. sygn. akt III SA/Łd 690/17, WSA we Wrocławiu w wyroku z 13 stycznia 2021 r., sygn. akt III SA/Wr 489/20 CBOSA).

Wprowadzane przez radę opłaty winny być konsekwencją, następstwem ustaleń poczynionych w zakresie obu ww. przesłanek. Jednocześnie Sąd zauważa, że wyznaczenie przez ustawodawcę maksymalnych kwot opłat, nie zwalnia rady z obowiązku ustaleń w zakresie obu przesłanek.

Dlatego też kryteria, jakimi kierował się organ podejmując uchwałę na podstawie upoważnienia zawartego w art. 130a ust. 6 i ich analiza, która winny znaleźć swe odzwierciedlenie w szczególności w uzasadnieniu wydanej na podstawie art. 130a ust. 6 uchwały, tak aby legalność sposobu ustalenia stawek mogła poddana zostać kontroli społecznej. Uzasadnienia uchwał porządkują bowiem informacje uzyskiwane na poszczególnych etapach procesu prawotwórczego a w procesie stosowania prawa ułatwiają zrozumienie intencji prawodawcy. Zasada rzetelnej legislacji wymaga zatem, aby w sytuacji, gdy ustawodawca pozostawił organowi powiatu pewien margines swobody w ustanowieniu regulacji prawnych, w uzasadnieniu uchwały wskazane były argumenty przemawiające za przyjęciem konkretnych rozwiązań. Brak natomiast należytego umotywowania zasadności uchwalenia opłat w kontekście określonych kryteriów ustawowych – nosi cechę arbitralności i nie buduje zaufania członków wspólnoty samorządowej do organów samorządu stanowiących prawo. (por. wyrok NSA, sygn. akt I OSK 1680/18, CBOSA).

Wymóg uzasadniania aktów prawa miejscowego wynika wprost z § 131 ust. 1 w zw. z § 143 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 283). Tam, gdzie obowiązek ten nie jest wyraźnie określony ustawowo, doktryna wyprowadza obowiązek uzasadnienia uchwały z ogólnej zasady ustrojowej związania organów administracji prawem, obowiązku odwoływania się do prawa oraz z kompetencji sądów administracyjnych i organów nadzoru, które - sprawując kontrolę - muszą znać motywy, jakimi kierowała się rada gminy, powiatu czy sejmik, a także z zasady demokratycznego państwa prawnego i zasad szczegółowych, w tym zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa czy zasad „dobrej legislacji” (por.: M. Stahl: Samorząd terytorialny w orzecznictwie sądowym. Rozbieżności i wątpliwości, Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego, rok II, nr 6 (9), 2006, s. 45).

Jak podkreśla się w orzecznictwie, brak uzasadnienia uchwały, jak również całkowity brak w aktach sprawy jakichkolwiek informacji dotyczących merytorycznych powodów podjęcia aktu przez organ powiatu powodują, że taka uchwała uchyla się spod kontroli sądu, nie sposób bowiem dokonać oceny jej legalności (zob. wyrok NSA z dnia 23 maja 2013 r., I OSK 240/13).

Uchwała będąca przedmiotem skargi nie zawiera w ogóle uzasadnienia. Uzasadnienie natomiast projektu tej uchwały (dostępne w Biuletynie Informacji Publicznej Miasta Jelenia Góra, druk 155.2016) sprowadza się do stwierdzenia: „Zmiany w wysokości opłat za usuwanie i przechowywanie pojazdów na parkingu strzeżonym oraz kosztów powstałych w wyniku wydania dyspozycji usunięcia pojazdu, wprowadzone niniejszą uchwałą, wynikają ze zmiany wysokości stawek kwotowych opłat za usunięcie pojazdu z drogi i jego parkowanie na parkingu strzeżonym, przewidzianych w Obwieszczeniu Ministra Finansów z dnia 4 sierpnia 2015r. (M.P. 2015.707)”. Zawarte tam argumenty w żaden sposób nie odnoszą się zatem do omówionych wyżej przesłanek ustalania opłat za usuwanie i przechowywanie pojazdów usuniętych z dróg, zawartych w art. 130a ust. 6 u.p.r.d. Wskazują na całkowite pominięcie przy ustalaniu wartości tych opłat kwestii wysokości rzeczywistych kosztów wykonywania tego typu usług na terenie powiatu, nie pozwalając w efekcie na dokonanie oceny, nie odnoszą również przyjętych stawek do przesłanki konieczności sprawnej realizacji zadań w zakresie usuwania pojazdów z drogi. Tymczasem w orzecznictwie podkreśla się konieczność wykazania

w uzasadnieniu uchwały – poprzez odwołanie się do konkretnych kalkulacji i dokumentów, że ustalone w uchwale podjętej na podstawie art. 130a ust. 6 u.p.r.d. stawki są – weryfikowalnym - wynikiem uwzględnienia tych właśnie czynników.

Powyższe uzasadnienie projektu uchwały nie zostało przy tym w ogóle przedstawione przez organ Sądowi, jego treść natomiast nie pokrywa się z argumentami zawartymi w odpowiedzi na skargę, gdzie Rada Miejska przekonywała, że o wysokości stawek przesądziły ceny kalkulowane przez wykonawców w postępowaniach przetargowych. To zaś sprawia, że w ogóle brak jest spójnych motywów ustalenia wartości opłat w zaskarżonej uchwale, co prowadzi z kolei do wniosku o arbitralności jej postanowień.

W tej sytuacji trudno również podzielić zarzut ogólnikowości argumentów skargi – brak uzasadnienia uchwały, nie pozwalając na ujawnienie zasadniczych motywów jej podjęcia, utrudnia bowiem, a czasem wręcz uniemożliwia de facto skarżącym merytoryczną polemikę w tym zakresie. Skarżący słusznie zatem wskazali na ustawowe przesłanki podjęcia uchwały oraz fakt niewykazania w uchwale, że zostały one spełnione.

Sąd stoi na stanowisku, że braku uzasadnienia aktu miejscowego nie sanuje odpowiedź na skargę oraz przedłożona wraz z nią dokumentacja. Mogą one co do zasady stanowić jedynie uzupełnienie uzasadnienia uchwały, pozwalające na lepsze zrozumienie przez Sąd jej motywów oraz potwierdzenie istotnych z punktu widzenia tych motywów okoliczności, nie zastępują one natomiast samego uzasadnienia i nie jest rolą Sądu jego rekonstrukcja. Nie da się bowiem pogodzić z zasadą praworządności i rzetelnej legislacji, by ujawnienie motywów podjęcia uchwały uzależnione było od jej zaskarżenia, bądź nie, do sądu administracyjnego.

Jednocześnie, odnosząc się do odpowiedzi na skargę Sąd zauważa, że dołączone do odpowiedzi na skargę zostały umowy: z 30 grudnia 2015 r., nr IOT.7235.17.2.2015 - zawarta pomiędzy Miastem Jelenia Góra a podmiotem: Serwis Samochodowy Sp. z o.o. w Jeleniej Górze oraz nr IOT.7235.17.1.2015 z dnia 30 grudnia 2015 r. - zawarta pomiędzy Miastem Jelenia Góra a podmiotem: Pomoc Drogowa Agata Stępień, które zostały zawarte w wyniku postępowań przetargowych przeprowadzonych w grudniu 2015 r. Ceny wynikające z umowy nr IOT.7235.17.1.2015, a dotyczące usług usuwania, przemieszczania, holowania i przekazywania pojazdów na wskazany parking – określone w tabeli na str. 2 umowy, znacząco różnią się od stawek przyjętych w uchwale za usuwanie pojazdu (przykładowo w uchwale: rower- 111, - zł, pojazd o masie do 3,5 t. – 480 zł; w umowie: rower – (cena brutto) 0,50 zł, pojazd o masie do 3,5 t – 147 zł). Brak ich odniesienia do wartości przyjętych w uchwale sprawia, że przytoczone argumenty odpowiedzi na skargę nie zostały więc uwiarygodnione. Z kolei w umowie nr IOT.7235.17.2.2015, wykonawca miał świadczyć usługi usuwania, przemieszczania, holowania i przekazywania pojazdów na właściwy parking oraz ich parkowania na parkingu strzeżonym za wynagrodzeniem stanowiącym 20 % kwot, które był zobowiązany pobierać w imieniu i na rzecz Zamawiającego w wysokości określonej w uchwale rady Miejskiej z 21 kwietnia 2015 r., nr 62.IX.2015. Powyższe nie świadczy więc o uzależnieniu wysokości wprowadzonych uchwale opłat od rzeczywistych kosztów wykonywania takich usług oraz potrzeb związanych z realizacją zadań powiatu, ale wskazuje raczej na to, że to stawki opłat zawarte w poprzednio obowiązującej uchwale, w której również uzasadniano je (w projekcie) wyłącznie wzrostem stawek maksymalnych, zawartych w Obwieszczeniu Ministra Finansów, były źródłem ustalenia kwot umownych.

W rezultacie zgodzić się należy za skarżącym, że podejmując zaskarżoną uchwałę Rada Miejska nie uzasadniła należycie ustalenia stawek opłat, o których mowa w § 1 i 2 uchwały oraz zawartych w Załączniku nr 1 do tej uchwały. W związku z powyższym stwierdzić należy, że stawki przedmiotowych opłat zostały określone w sposób arbitralny, a tym samym niezgodnie z wytycznymi wynikającymi z powołanego wyżej przepisu art. 130a ust.6 u.p.r.d.

Mając na uwadze powyższe, Sąd - na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. - stwierdził nieważność zaskarżonej uchwały w całości.